

ОЛІМПІЙСЬКА ОСВІТА У ПРОЦЕСІ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ.

Актуальність дослідження. Виховання підростаючого покоління є однією зі стрижневих проблем у сучасній педагогіці. Зростаюча дитяча злочинність, агресія, безпритульність, ріст числа самогубств, а також зловживання алкоголем, поширення наркоманії й інших шкідливих звичок серед підростаючого покоління є наслідком кризових явищ у сучасній системі виховання молоді. Одним із сучасних напрямків гуманізації системи освіти й виховання, де пріоритет надається загальнолюдським цінностям, є побудова навчально-виховного процесу на основі цінностей олімпізму. На думку фахівців багатьох фахівців сфери фізичної культури і спорту олімпійська освіта може служити ефективним засобом вирішення цієї проблеми. Сьогодні Україна – один із світових лідерів у впровадженні олімпійської освіти в навчально-виховний процес. Однак просвітницька діяльність, залучення педагогів і батьків до виховання дітей та підлітків на ідеалах олімпізму залишається актуальним питанням.

Об'єкт дослідження: процес виховання дітей і молоді за допомогою олімпійської освіти.

Предмет дослідження: шляхи впровадження олімпійської освіти серед дітей та молоді

Завдання:

1. Проаналізувати передумови виникнення, становлення олімпійської освіти як ефективного фактора виховання підростаючого покоління.

2. Вивчити вітчизняний і закордонний досвід використання олімпійських ідей у виховному процесі дітей і молоді.

3. Визначити шляхи удосконалювання процесу олімпійської освіти підростаючого покоління.

Аналіз спеціальної літератури дозволив виділити основні етапи формування системи олімпійської освіти як потужного фактора виховання підростаючого покоління: витоки ідеї олімпійської освіти; формування основ олімпійської освіти; становлення й розвиток олімпійської освіти [2].

Більш ніж столітня історія сучасного олімпізму є переконливим доказом його спадковості з олімпійськими ідеалами, що об'єктивно існували в далекі античні часи і вже тоді застосовувалися в процесі виховання підростаючого покоління.

Основи сучасної системи виховання (у тому числі й фізичного) були розроблені ще в часи Стародавньої Греції. Еллінська система виховання й освіти поєднувала в собі три рівні частини – інтелектуальну, музичну, фізичну і передбачала всебічний розвиток особистості. Підтвердженням її ефективності може бути той факт, що вже у V ст. до н.е. мешканці Афін пишалися тим, що серед них не було не освічених. На процес розвитку Стародавньої Греції (і особливо її системи виховання) великий вплив здійснював найважливіший елемент її буття й культури – агоністика – принцип змагальності, реалізований у різних сферах життєдіяльності (праці, мистецтві, спорті) з метою досягнення найкращого результату, визнання, прославлення сфер діяльності, примноження особистого престижу й слави міст-держав.

Глибоко укорінений змагальний дух греків часто проявлявся у формі різних конкурсів. Вони були діючим чинником прогресу Стародавньої Греції, забезпечуючи появу унікальних творів мистецтва. Воїни, музиканти, поети, художники, скульптори, філософи й оратори змагались за звання «олімпіоніка» і можливість бути нагородженим вінком з маслинових гілок – що дозволяли здобути прихильність богів, повагу співвітчизників, тощо. Античні Олімпійські ігри поєднували водночас спортивні змагання, військову підготовку, релігію, виховання, культуру й політику.

Внаслідок ряду об'єктивних причин (припинення Олімпійських ігор, трансформації цінностей, негативного відношення церкви до розвитку науки, фізичної культури, тощо) протягом багатьох століть олімпійські ідеали залишалися поза увагою.

Процес формування основ олімпійської освіти розпочався в XIV-XIX ст., і збігався з прискореним розвитком техніки, науки, мистецтва, педагогічної думки, у тому числі й фізичної культури. На противагу середньовічному аскетизму й зверненню до потойбічного світу, був висунутий культ здорової, активної й всебічно розвиненої особистості. Ряд суспільних діячів (М. Палмієрі, І. Гутс-Мутс та ін.) звернули увагу громадськості до античної спадщини стародавніх греків. Почали проводитися дослідження в цьому напрямку (перше дисертаційне дослідження Д. Веста). Робилися спроби відродження Олімпійських ігор (Р. Довер, М. Драй-тон, У. Брукс, Е. Цапасс та ін.).

Почали створюватися національні системи фізичного виховання (Німеччина, Англія, Франція, Швеція, Чехія, Росія). Проте, остаточно втілити ідею відродження Олімпійських ігор вдалося суспільному діячу й педагогу П'єру де Кубертену [5]. Він заклав в основу сучасних ігор фундаментальні цінності, що мали місце в античні часи і які знайшли своє відбиття в концепції олімпізму. Вивчення впливу рухової активності й спорту на здоров'я, культуру, виховання дітей і молоді в різних країнах, дозволило Кубертену сформулювати відповідне ставлення до олімпійського спорту як засобу виховання підростаючого покоління. Він вважав, що олімпізм

поєднує спорт із культурою й освітою, завдяки своєму вираженому гуманістичному потенціалу, служить ідеологічною й моральною основою процесу виховання підростаючого покоління. Тим самим передбачив появу олімпійської освіти. Необхідно відзначити, що основи олімпійської освіти були закладені ще П. Кубертенем у роботі «Спортивна педагогіка» (1919 р.), а сам термін "Olimpic education" почав використовуватись у другій половині ХХ століття. Згодом була введена в навчальний процес вузів відповідна дисципліна. Ідея гармонійного розвитку людини стала ключовою цінністю олімпізму.

Етап становлення й розвитку олімпійської освіти почався зі створення Міжнародного олімпійського комітету (МОК), проведення Сесії в 1897 р. (Гавр, Франція), на якій були вперше підняті питання олімпійської освіти. З відкриттям Міжнародної олімпійської академії (МОА) в 1961 р. змінилося уявлення про значення олімпійської освіти в сучасному світі. Актуальність розвитку даного напрямку сприяло створенню спеціальної комісії МОК з культури й олімпійської освіти у 2000 р. Вона була створена в результаті об'єднання двох попередніх: комісії МОК з МОА й олімпійської освіти (1967 р.) і комісії МОК з культури (1968 р.). Згодом, до цих організацій, що займаються поширенням олімпізму приєдналися Міжнародний комітет П. де Кубертена, Міжнародні й національні центри олімпійських досліджень й освіти, Організаційні комітети Олімпійських ігор (ОКОІ), національні олімпійські академії (НОА) та ін. [9].

Вивчення діяльності різних ланок системи олімпійської освіти свідчить про те, що одне зі вагомих місць у поширенні ідей олімпізму займають НОА, які здійснюють свою діяльність під егідою НОКів і відповідальні за розробку національних програм і систем олімпійської освіти в країні. На сьогоднішній день у світі функціонує 133 НОА.

Аналіз теорії й практики впровадження олімпійської освіти дозволив виділити дві основні моделі формування національних систем олімпійської освіти. Перша модель – характерна для більшості країн, представляє собою суспільну модель олімпійської освіти під егідою Національного олімпійського комітету або Національної олімпійської академії. Підчас реалізації цієї моделі – програми з олімпійської освіти не є загальнодержавними, тобто обов'язковими для використання у навчальному процесі, й тому не забезпечують залучення більшості дітей та молоді до засвоєння олімпійських цінностей.

Друга модель – суспільно-державна, заснована на взаємодії Міністерства освіти й науки, НОК і НОА, інших державних і громадських організацій, що покликані займатися рішенням проблем виховання підростаючого покоління.

Аналіз спеціальної літератури [2, 3, 4, 5] свідчить про те, що на сьогоднішній день знання з олімпійської освіти носять емпіричний характер, є своєрідним узагальненням практичного досвіду вітчизняних і закордонних фахівців. З метою підвищення рівня знань дітей і молоді з історії Олімпійських ігор, олімпійського руху, олімпійських цінностей, реалізується ряд інноваційних проектів, використовуються методичні посібники, впроваджуються різні форми поширення олімпійських ідей.

У багатьох країнах світу для пропаганди ідей олімпізму застосовуватися спеціальні програми. Деякі з них були розроблені в період підготовки до Олімпійських ігор. Перша така програма була розроблена в Канаді в 1976 р. Надалі такі програми були розроблені Національними олімпійськими академіями США (1984 р.) і Німеччини (1988, 1992, 1994), а також групами педагогів за замовленням Оргкомітету Олімпійських ігор у Калгарі (1988), Альбервіллі (1992), Ліллекхаммері (1994), Мельбурні (1996), тощо.

Значна увага в останні роки приділяється, зокрема, роз'ясненню й пропаганді серед дітей і молоді принципів «Фейр Плей». Ці принципи є основою багатьох освітніх програм у таких країнах як Канада, США, Німеччина, Чехія, Туреччина та ін. На основі цих програм у клубах, навчальних закладах організується відповідна робота.

Однією з інноваційних форм роботи зі школярами в Болгарії є проект «Вільна школа», що забезпечує додаткову альтернативну освіту, що виходить за рамки державної шкільної програми й забезпечує можливість поглибити свої знання в інших напрямках. Учням викладаються такі предмети як: олімпізм і культура, спорт, екологія, рекреація, тощо. Навчальні заняття поєднуються з проведенням змагань, зустрічей, вечорів, вистав, виставок і т. п. із запрошенням батьків, учителів, інших учнів для показу результатів своєї роботи.

Одним із прикладів поширення ідей олімпізму є досвід Олімпійської академії Швеції. Цей проект почав реалізовуватись напередодні Олімпійських ігор 2000 р. (Е. Даніельсон, 2003). В основу даного підходу було покладено розробку спеціального інтернет-сайту, з якого школярі одержували б інформацію про олімпійський рух, результати виступу співвітчизників на Олімпійських іграх, учителі фізичної культури й інших предметів - інформацію щодо організації уроків з олімпійської освіти або використання її під час викладання своїх предметів. По закінченню проекту, заклади, що приймали участь у цьому проекті та їх вихованці були нагороджені відповідними дипломами.

Однією з інноваційних форм поширення олімпійських цінностей, які мають місце в окремих країнах Європи, є реалізація проекту «СПАрт». Це гуманістичний проект, що передбачає широке коло практичних акцій і заходів, спрямованих на зміцнення зв'язків між спортом та мистецтвом. Він складається з наступних основних

розділів: системи педагогічних знань (факультативу «Основи олімпійських знань», розділу на уроці «фізична культура»; олімпійських уроків; розділів у ряді предметів художньо-естетичного блоку та ін.); позаурочні й оздоровчі форми роботи (Спартанські ігри, малі Олімпійські ігри; роботу в Олімпійському клубі, класні години й ін.). З метою контролю за рівнем знань і вмінь у 3-8 класах проводяться щорічні екзамени з фізичної культури, основам олімпійських знань і ряду предметів художньо-естетичного блоку. Для методичного й кадрового забезпечення роботи організуються лекції й семінари з олімпійської тематики для педагогічного колективу школи. Даний проект активно використовується в процесі фізичного виховання й олімпійської освіти дітей, підлітків і молоді, в тому числі й інвалідів [4].

Починаючи з середини 90-х років ХХ ст., передові позиції в популяризації, впровадженні олімпійської освіти, збагаченні її змісту й форм міцно зайняла Україна. Ключова роль у формуванні вітчизняної моделі реалізації олімпійської освіти належить Олімпійській академії України (ОАУ) і, одному з провідних у світі спеціальних вузів – Національному університету фізичного виховання й спорту нашої країни. В Україні фундаментально розроблена система олімпійської освіти, реалізація якої здійснюється у двох основних напрямках: загальноосвітньому й спеціально-освітньому (М. М. Булатова, В. Н. Платонов, 1998-2005 р.). В її основі лежить успішна реалізація ОАУ разом з НУФВСУ 10-літньої Міжнародної програми науково-дослідної, освітньої й видавничої діяльності в сфері олімпійського спорту. Програма одержала високу оцінку керівництва МОК, провідних спеціалістів світу. Серед основних напрямків розвитку олімпійської освіти, науково-педагогічної й просвітницької діяльності в Україні можна виділити: введення в НУФВСУ нової спеціальності "Олімпійський і професійний спорт", створення першої в світі кафедри з такою ж назвою, спеціального видавництва "Олімпійська література", випуск під егідою МОК фундаментальної праці В.Н. Платонова й С. І. Гуськова "Олімпійський спорт" (1994 р.) в 2-х томах й «Енциклопедії олімпійського спорту» (2002-2004 р.) в 5-ти томах, видання міжнародного науково-теоретичного журналу "Наука в олимпийском спорте", створення Національного й регіональних центрів олімпійських досліджень й освіти, організацію й проведення «олімпійських уроків» у загальноосвітніх закладах України, розробку й видання навчально-пізнавальної літератури для школярів з олімпійської тематики та ін. [1, 2].

Для підвищення ефективності впровадження олімпійської освіти серед широких верств населення й, особливо, серед дітей, підлітків і молоді необхідно:

- сприяти підвищенню рівня олімпійської освіченості учнів загальноосвітніх навчальних закладів, шляхом введення в програми занять з фізичної культури й інших дисциплін (історії, географії, математики, літератури, тощо), методичних рекомендацій, спрямованих на взаємозв'язок навчального матеріалу з олімпійськими ідеалами;

- практикувати диференційований підхід при поширенні олімпійських знань серед підростаючого покоління, залежно від рівня акредитації навчального закладу, віку, тощо;

- застосовувати спеціальні ситуаційні завдання, спрямовані на формування здібностей до активного подолання проблем, що стримують подальшу популяризацію олімпійської освіти в процесі підготовки майбутніх викладачів і вчителів фізкультури.

ЛІТЕРАТУРА

1. Булатова М. М. Система олимпийского образования в Украине (1991-2006): методология и практические результаты // Современный олимпийский спорт и спорт для всех: материалы X Междунар. науч. конгр. – Гданск, 2006. – С. 38-41.
2. Булатова М. М. Система олімпійської освіти та нові форми її впровадження // Олимпийский спорт и спорт для всех: тезисы IX Международного научного конгресса. – К.: Олимп. литература, 2005. – 7 с.
3. Булатова М. Олимпийская академия Украины: приоритетные направления деятельности / Булатові М. // Наука в олимпийском спорте. – 2007. – № 2. – С. 5 – 12.
4. Герцик М. С. Вступ до спеціальностей галузі фізичне виховання і спорт: навч. посіб. / М. С. Герцик, Вацеба О. М. – Л.: Українські технології, 2003. – 232 с.
5. Матвеев С. Олимпийское образование: от древней Греции до современности / Матвеев С., Радченко Л., Щерба шин Я. // Наука в олимпийском спорте. – 2007. – № 2. – С. 46-52.
6. Матвеев С. Ф. Олімпійська освіта – пріоритетний напрям в діяльності Олімпійської академії України / С. Ф. Матвеев, Л. О. Радченко, Я. С. Щербашин // Олимп. спорт і спорт для всіх: IX Міжнар. наук. конгр.: тези доп. – К.: Олимп. література, 2005. – 22 с.
7. Мюллер Н. Олимпийское образование / Мюллер Н. // Мир спорта. – 2003. – № 3. – С. 6-12.
8. Олімпійська освіта: методичні рекомендації. / укл. М. М. Булатова, С. Ф. Матвеев, В. Ф. Бойко [та ін.] – К., 2002. – 40 с.
9. Родиченко В. С. Олимпийское образование и современные тенденции развития в области политики и идеологии / Родиченко В. С., Столяров В. И. // Спорт, духовные ценности, культура. – М., 1997. – Вып. 6. – С. 26 – 32.
10. Филаретос Н. Введение в олимпизм через деятельность Международной олимпийской академии / Филаретос Н. // Мир спорта. – 2003. – № 3. – С. 18 – 21.